

"Să Te cunoască pe Tine"

Luni, 30 octombrie 2006

Gili Cârstea

“Și viața veșnică este aceasta: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

Ce înseamnă “să Te cunoască pe Tine”? Este vorba de informații corecte? Este vorba de o “relație” de prietenie? Sau poate despre o percepție superioară, spirituală?

Este vorba despre toate acestea, dar infinit mai mult. Avem un exemplu despre cineva care se încadrează cu totul în exigențele enumerate aici, dar nu are și nu va avea viață veșnică. Mă refer la Satana. Pe vremea când era Lucifer, și se afla în poziția înaltă de înger acoperitor, el se bucura de cea mai înaltă părtășie cu Creatorul lui. Dar a refuzat acea părtășie deoarece ea devenea o piedică în calea ambițiilor lui politice; sau așa i se părea lui. Acum el este despărțit de Dumnezeu, lipsit de slava Lui, fără Duhul Sfânt locuind în templul inimii lui.

Dar el, deși ne minte pe toți, cunoaște foarte bine caracterul lui Dumnezeu. Are informații corecte despre guvernarea divină. Are o percepție superioară despre modul cum operează Dumnezeu în univers. În sensul uzual, el Îl cunoaște pe Dumnezeu. Și totuși nu are și nu va avea viață veșnică. El este ca și mort.

Poporul lui Dumnezeu a fost mereu sigur că el Îl cunoaște pe Dumnezeu; fiecare generație a gândit în acești termeni: “Dumnezeule, noi Te cunoaștem, noi, Israel!” (Osea 8:2). Dar când s-au întâlnit față către față, nu L-au recunoscut și L-au omorât.

Atunci despre ce fel de cunoaștere vorbește Domnul în Ioan 17?

În limbajul Scripturii, cunoaștere înseamnă altceva. “Când s-a trezit Iosif din somn, a făcut cum îi poruncise îngerul Domnului; și a luat la el pe nevastă-sa [Maria]. Dar n-a cunoscut-o, până ce ea a născut un fiu. Și el i-a pus numele Isus” (Mat 1:24-25). Exact aceeași expresie este folosită în Geneza cu privire la Adam. Deși Cornilescu adaptează expresia, spunând “Adam s-a împreunat cu nevastă-sa, Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain,” expresia este “a cunoscut-o.”

În sens spiritual, a cunoaște pe Dumnezeu înseamnă punerea împreună, unirea celor două naturi, umană și divină. Așa cum în concepția umană cele două informații genetice se unesc spre a da naștere unei alte ființe, la fel se întâmplă și în sens spiritual. Duhul Sfânt unește natura umană cu natura divină, ceea ce produce o ființă nouă, o nouă familie de ființe, al cărei Cap, sau prim exemplar, a fost Al Doilea Adam, Omul Isus Hristos. Așa cum prin Adam omenirea s-a despărțit de natura divină, tot așa prin Hristos omenirea se poate reuni cu natura divină; iar El este exemplul că se poate, că așa este dorința lui Dumnezeu și că nu există altă cale.

Pavel susține cu tărie această viziune, afirmând că fără Spiritul Sfânt locuind în templul inimii este absurd să pretinzi că ești copil al lui Dumnezeu (Rom 8). El oferă cea mai bună definiție a credinței în Evrei, unde spune că adevărata credință este hypostasis. Ce este hypostasis? Este mai mult decât "încredere neclintită" sau "o puternică încredințare." Hypostasis este un contract, un legământ de căsătorie cu Dumnezeu, prin care El are dreptul să unească din nou natura noastră căzută cu natura divină, să ne conecteze din nou la izvorul vieții.

Ultima generație va poseda o asemenea credință, numită credința lui Isus. Ce credea Isus? Ascultați: "Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui" (Ioan 14:10).

Hypostasis este legământul cel veșnic, contractul prin care Dumnezeu oferă viață veșnică tuturor celor dispuși să-l primească. Este calea consacrată către desăvârșirea creștină pe care a pășit Fratele nostru mai mare, și pe care este invitată să pășească această generație a poporului lui Dumnezeu. Fără această nuntă, ospățul la care ne este așa drag să invităm lumea nu poate avea loc.